

Australië

Als kleinste continent ter wereld is Australië ruim 186 keer zo groot als Nederland en telt bijna 22 miljoen inwoners. Het aantal varkensbedrijven is de laatste decennia gedaald van 20.000 naar circa 3.000 nu. De zeugenstapel telt 240.000 dieren. Sinds de droogte in 2008 en de hoge graanprijzen zijn veel varkenshouders gestopt. De meeste varkenshouders bevinden zich in het zuiden en zuidoosten van het land. Vorig jaar slachte Australië 4,7 miljoen varkens met een totale vleesproductie van 350.000 ton. Het land is een netto-importeur van varkensvlees. Toch is sinds enkele jaren de export van varkensvlees aanzienlijk gestegen naar hoofdzakelijk Azië.

Fotoreportage Burnett Valley Pork

Het varkensbedrijf van Willy en Sandra Verdonshot ligt in de Australische staat Queensland. Het volledig gesloten bedrijf telt 220 zeugen en 1.500 vleesvarkens. Naast varkens heeft het echtpaar 100 stuk vee en 250 hectare grond. Bekijk de bedrijfsfotoreportage op www.pigbusiness.nl

Willy Verdonshot bouwt varkensbedrijf uit en trouwt met Australische

Verdonshot slaat dubbelslag in Australië

Om vooruit te komen als varkenshouder, toog Willy Verdonshot acht jaar geleden naar Australië. Hij ging zelf op onderzoek uit, kocht een varkensbedrijf en vestigde zich bij de oostkust. De tweede slag sloeg hij niet veel later toen hij zijn huidige vrouw Sandra leerde kennen.

Willy Verdonshot heeft net een telefoontje gehad dat zijn tante van 91 jaar is overleden. En vlak daarvoor kreeg hij bericht dat zijn vroegere buurman in Nederland hetzelfde is overkomen. Van beiden wist hij dat dit eraan zat te komen; toch komt de klap hard aan. Temeer omdat hij niet op hun begrafenis aanwezig zal zijn. „Dit is één van de nadelen van emigreren.”

Aangewezen op elkaar

Sinds hij in Australië woont, nu acht jaar, is hij twee keer teruggegaan naar Nederland. Zowel in 2008 als in 2012 ging hij voor twee weken weg van zijn nieuwe thuis. In werkelijkheid bleef hij nooit langer dan tien dagen in Nederland, omdat hij voor een enkele reis vanaf de andere kant van de wereld twee dagen reistijd rekent. Langer gaan is geen optie, omdat het varkensbedrijf in Queensland zijn aandacht vraagt. Ook reist hij altijd alleen af naar Nederland. Zijn vrouw Sandra blijft dan achter op het varkensbedrijf. Dit doen ze puur uit noodzaak, legt de 49-jarige Verdonshot uit. „Naast Sandra en ik, hebben wij nog een

medewerker op ons bedrijf. Alleen wisselen ze elkaar snel af. Wij werken met backpackers of stagiaires, omdat er bijna niet aan vast personeel te komen is.”

Veel verantwoordelijkheid durven en kunnen ze daarom niet aan hun personeel te geven. Je moet volgens Verdonshot überhaupt van alle markten thuis zijn, wil je varkenshouder in Australië zijn. „Je moet handig en inventief zijn. Even de elektriciën bellen bij een storing zit er niet in. Je bent op jezelf aangewezen. Vaak met wat doorzettingsvermogen en creativiteit los je het probleem op.” Mocht hij ergens zelf niet uitkomen, dan kan de Nederlander nog altijd terugvallen op zijn buurtbewoners. „Ze helpen je altijd. Of je nou een wildvreemde bent of niet. Omdat je zo achteraf zit, ben je op elkaar aangewezen.”

Zelf rondkijken

Dat hij achteraf zit, illustreert hij met de reistijden die hij moet afleggen. Zijn varkensbedrijf Burnett Valley Pork ligt bij het dorpje Monto. Het is een plaats met nog geen 1.500 inwoners in de noordoostelijke staat Queensland.

De eerste grote stad is Bundaberg op bijna drie uur rijden aan de oostkust. Brisbane, dat meer mensen tot de verbeelding spreekt, ligt op zes uur rijden van Monto.

Verdonshot ervaart de afstanden niet als een probleem. De Australische kleigrond biedt hem waar hij na zijn vertrek uit Nederland in 2006 naar op zoek naar was. In Someren-Heide had de geboren Brabander een gesloten varkensbedrijf met 120 zeugen en 780 vleesvarkens verspreid over twee locaties. Op beide locaties zat hij opgesloten en had hij geen ontwikkelingsmogelijkheden. Zijn blik was al snel op het buitenland gericht, omdat hij in Nederland geen rol voor hem zag weggelegd.

„De varkenshouderij in Nederland zie ik als een doodlopende weg. Natuurlijk houd je een aantal varkensbedrijven over, maar daar rekende ik mijzelf niet toe.” De kou en de sneeuw in Canada trokken hem niet, de mentaliteit in de Verenigde Staten was niet de zijne en de corruptie in Oost-Europa schrok hem af. Over Australië kon hij in eerste instantie geen nadelen bedenken. Hij ging ▶

zelf twee keer op onderzoek uit Down Under. In eerste instantie liet hij zich begeleiden door een makelaarsbureau. Alleen bij het zien van de contractvoorwaarden knapte hij af op de clausules.

„Dat mensen zo maar hun geld geven aan een makelaar met de opdracht om een geschikte boerderij in het buitenland te zoeken, vind ik naïef. Ze zullen altijd op zoek gaan naar een bedrijf dat je net kan betalen. Hoe groter het bedrijf ze verkopen, des te meer commissie ze opstrijken.” Verdonschot ging zelf rondkijken, sprak met mensen en bezocht varkensbedrijven. Gesloten bedrijven variërend van 100 tot 10.000 zeugen. Veelal stonden de stallen leeg en moest hij concluderen dat de stallen rijp waren voor de sloop.

In Monto trof de Nederlander een bestaand varkensbedrijf aan met 110 zeugen en 700 vleesvarkens. „De varkensstallen waren in goede staat en de vergunning liet een uitbreiding toe. Bovendien zat er 100 hectare grond bij.” Voor een prijs van 466.000 euro kocht hij het bedrijf met de varkensstapel.

Grootste verandering

Nu acht jaar later heeft de Nederlandse emigrant zijn bedrijf uitgebreid tot een omvang van 220 zeugen en 1.500 vleesvarkens. Toch heeft de grootste verandering misschien wel in huis plaatsgevonden. Willy Verdonschot arriveerde in 2006 als vrijgezel in Australië. Nog geen jaar later leerde hij Sandra in de plaatselijke pub kennen. Hij en de 47-jarige Australische zijn inmiddels getrouwd. Ze werkt volledig mee in het varkensbedrijf. „Sandra werkte voorheen al op een boerenbedrijf. Ze is echt een dierenliefhebster. Zij heeft onze veestapel uitgebreid met paarden, honden, katten, vissen en vogels”, lacht hij.

Zelf is hij enthousiast over zijn nieuwe honderdkoppige vleesveestapel. Binnen dit koppel heeft hij tien zuivere dieren van het

ras Speklepark lopen. Verdonschot is met dit Canadese rundveeras een pionier in Australië en denkt in te spelen op de vraag van exclusieve markten. Volgens hem wordt het vlees geroemd om zijn kwaliteit en smaak. Hij is van plan om met het zuivere ras te gaan fokken en wil jonge dekstieren gaan verkopen. Om zijn vee te laten grazen, heeft hij zijn grondareaal uitgebreid met 150 hectare naar 250 hectare. Ook heeft hij een vrachtwagen voor dierstransport gekocht en is de voerkeuken van het bedrijf volledig vernieuwd.

Hij zegt ondanks alle investeringen schuldevrij te zijn en alles van de lopende rekening te hebben betaald. „Sinds ik hier zit, heb ik minimaal 15 euro overgehouden per afgeleverd vleesvarken.” Hij schat zelfs dat hij de afgelopen drie jaar gemiddeld 20 euro per afgeleverd varken heeft verdiend. „En dan bedoel ik ook echt verdiend. Alle belastingen en overige kosten zijn er dan af.”

Met een afzet van 4.500 vleesvarkens verdient hij nu met zijn varkens op jaarbasis 90.000 euro. Door een Australisch belastingvoordeel voor agrarische ondernemers kan hij zijn winst lucratief opzijzelen. „Ze hebben hier de Farm Management Deposit-regeling. Op deze rekening mag je als agrarisch ondernemer jouw bedrijfswinst tot een maximum van 500.000 Australische dollar (345.000 euro, red.) belastingvrij storten. De rekening heeft nu een rente van 3,5 procent. Voorwaarde is wel dat je een jaar geen aanspraak op het geld maakt. Als je weer gebruikmaakt van het geld, moet je in geval van bedrijfswinst er wel weer belasting over betalen.” Verdonschot noemt de regeling typerend voor het overheidsbeleid. „Australië is een goed land voor ondernemers.”

Voortreffelijke jaren

In eerdere artikelen in Pig Business vertelde de Nederlandse varkenshouders Egbert

Selten en Sander Baks al dat het in Australië goed boeren was. Selten heeft een varkensbedrijf in Narrandera (New South Wales) in het zuiden van Australië. In 2001 emigreerde hij samen met zijn vriendin Alexandra naar het zuidelijke continent. In het afgelopen decennium renoveerde en verbouwden ze het bedrijf volledig tot een gesloten bedrijf met 500 zeugen. Het grondareaal breidden ze uit naar 260 hectare. Bovendien bouwden ze een nieuw woonhuis waar Egbert, Alexandra en hun drie kinderen nu wonen. „Alles is afbetaald”, reageerde hij destijds.

„Ik heb al ruim tien jaar achtereen geen verlies gemaakt op varkens.” Ook Baks kan terugkijken op financieel voortreffelijke jaren. De varkenshouder heeft met zijn vrouw Jetty een gesloten varkensbedrijf opgebouwd met 300 zeugen en 1.375 vleesvarkens in Lameroo (South Australia). „Als ik de kosten en opbrengsten tegen elkaar afzet, heb ik ook nog nooit verlies gedraaid.” Zijn laatste uitbreiding van 160 naar 300 zeugen kon hij zelfs van de lopende rekening betalen, vertelde Baks een jaar geleden.

Verdonschot zegt het absoluut eens te zijn met hun verhalen. „Zes jaar geleden gingen veel Australische varkensbedrijven failliet door de hoge voerprijzen. Ik snapte er niets van, omdat ik nog steeds geld verdiende.” Hij wijdt de goede verdiensten aan de combinatie van goede opbrengstprijzen en vakmanschap. Nederlandse varkenshouders draaien betere technische resultaten dan hun Australische collega's, zegt Verdonschot. De gemiddelde Australische varkenshouder leverde afgelopen jaren tussen de 21 en 22 vleesvarkens per zeug af. Zelf levert hij 24 vleesvarkens per zeug af.

Structureel tekort

De Australische varkenshouderij is met 240.000 zeugen een kleine sector. Het

Verdonschot start met eigen geltenaanfok

Willy Verdonschot (49) heeft samen met zijn Australische vrouw Sandra (47) een gesloten varkensbedrijf met 220 zeugen en 1.500 vleesvarkens. Hun bedrijf Burnett Valley Pork ligt in Monto (Queensland). De zeugen zijn een kruising tussen het Landras en het Yorkshire varken. Afhankelijk van het exterieur van de zeugen dekt hij ze met sperma van de Landras of Yorkshire eindbeer. De gelten en sperma koopt hij van de binnenlandse fokkerij-organisatie East Genetic Resources. Onlangs heeft Verdonschot 21 zuivere Large White gelten gekocht, wat de start is van zijn eigen geltenaanfok. Hij vaccineert zijn dieren alleen tegen Haemophilus. Australië is vrij van ziektes als Varkenspest, MKZ, PRRS en Aujeszky. Naast varkens heeft het echtpaar 100 stuks vleesvee. Het grondareaal is 250 hectare.

Technische resultaten 1 januari t/m 1 juli 2014

Gespeende biggen/zeug/jaar	25,2
Aantal levend geboren biggen	11,5
Aantal dood geboren biggen	0,9
Bedrijfsworptindex	2,39
Afbigpercentage	92,9
Herinseminaties (%)	5,4
Uitval tot spenen (%)	8,1
Zoogperiode (dagen)	27,2
Uitval na spenen (%)	2,5
Groei/vleesvarken/dag (gram)	850
Slachtgewicht (kg)	85
Spekdikte (mm)	11

gevolg is dat er weinig onderzoek en vernieuwing is binnen de sector. „De kennis onder varkenshouders is minimaal. Er zijn ook geen opleidingen voor.” Verdonschot zegt dat het gebrek aan kennis overal voelbaar is. Hij gaat daarom bijna nooit naar boerenbijeenkomsten. „Wat ik te horen krijg, heb ik meestal 10 à 15 jaar geleden al gehoord in Nederland.” Qua varkensvlees is Australië voor ongeveer tweederde zelfvoorzienend. Voor import uit het buitenland hoeven de binnenlandse varkenshouders niet bang te zijn. Er is alleen invoer van bevroren vlees toegestaan. De opbrengstprijzen kennen een jaarlijks systematisch verloop. In juni en juli is de dip, rond Kerstmis de piek. „Het is elk jaar hetzelfde, alleen je weet nooit hoe diep het dal is en hoe hoog de piek.” Per kilo geslacht gewicht incasseert Verdonschot nu 2,35 euro inclusief btw. De transportkosten van ongeveer 7 euro per varken, moet hij hier nog aftrekken. Met een gemiddeld slachtgewicht van 85 kilo, beurt hij nu 193 euro voor een varken. Over zijn kostprijs durft hij geen uitspraken te doen. Hij houdt de technische resultaten bij de vleesvarkens niet bij. „En omdat ik het aangekochte graan niet alleen bij de vleesvarkens inzet, kan ik niets zeggen over de voerkosten. Ik houd mijn lopende rekening in de gaten, dat is voldoende voor mij.”

Grootchalige overstromingen

De grootste tegenslagen die hij te voorduren krijgt, zijn de extreme weersomstandigheden waarmee Australië kampt. Zo kreeg Queensland twee jaar geleden te maken met extreme regenval. In twee dagen viel er een meter regen. In zijn regio viel 500 millimeter. Het gevolg was grote overstromingen. „In de vallei zag je dode koeien drijven. Na de overstromingen bleven de koeien in de bomen hangen”, haalt Verdonschot zijn herinneringen aan de ravage op. Hun boerenbedrijf staat op een heuvel en bleef gespaard. Wel waren ze weken afgesloten van de buitenwereld. „We hadden geen premixen meer, waardoor de varkens geen mineralen en vitamines kregen.” Met wat noodgrepen konden ze de schade beperken. Om dit te voorkomen, heeft hij zijn opslag voor premixen vergroot en zou hij nu drie weken vooruit moeten kunnen. De graanopslagcapaciteit van 400 ton is voor drie maanden toereikend. Nadat vorig jaar weer een extreem nat jaar volgde, wordt het land nu geteisterd door droogte. Verdonschot zegt dat dit geen toeval is. „Australië was al van het extreme weer en dit wordt alleen nog maar extremer. Constant

worden er records gebroken.” Hij zegt dat de gemiddelde neerslagvolumes niet veranderen, wel de intensiteit van alles of niets. In een gemiddeld jaar valt er bij hem 600 tot 650 millimeter. Ter vergelijking: in Nederland valt gemiddeld 800 millimeter neerslag. Driekwart van de regen valt in de zomer. In de zomermaanden december, januari en februari loopt de temperatuur op tot waarden van 38 graden Celsius. In de wintermaanden schat de Nederlander de gemiddelde temperatuur op 18 graden. Om het extreme droge weer voor te zijn, is hij bezig met een omvangrijke investering. Momenteel gebruikt hij veel meer water dan waar hij recht op heeft. Daarom is hij bezig met de aankoop van een irrigatiebedrijf met waterrechten voor 120.000 kuub water per jaar. Zijn jaarlijkse waterverbruik is 10.000 kuub. De investering kost hem 350.000 euro, waarvoor hij een financiering gaat afsluiten.

Oude kameraden

Hij haalt het geld bewust niet van zijn Farm Management Deposit-regeling. Een buffer voor slechte tijden vindt hij belangrijk. Australië is en blijft een onvoorspelbaar land, is zijn mening. Een sociaal vangnet zoals we in Nederland kennen, is er volgens hem niet. „Het is meer ieder voor zich. Je moet voor jezelf opkomen en je eigen pensioen en zorgverzekering regelen. Er is veel minder geregeld door de overheid. Je valt snel buiten de boot. Ze zeggen hier niet voor niets dat er hier in vergelijking met Zweden veel meer mensen dood van de koud gaan.” Verdonschot ervaart niet veel als een gemis in zijn nieuwe thuisland. Hoogstens dat hij nu de begrafenissen van zijn tante en oudbuurman moet missen. De grootste leegte is voor hem misschien wel zijn oude kameraden. „Die vriendschappen bouw je hier niet meer op. Mensen die je al je hele leven kent.” Wel heeft hij nieuwe vriendschappen gesloten. Net zoals hij in Nederland deed, voetbalt hij nog in de weekenden. Soms moet hij voor een wedstrijd vijf uur in de auto zitten. Het spelletje is niet anders, toch beleeft hij de wedstrijden anders. „Australië is echt een emigratieland. Als je in het telefoonboek kijkt, zie je gekste achternamen voorbijkomen. Zelfs in ons dorpje. Je hebt niet één bepaalde cultuur. Er heerst meer een sfeer van mensen die met elkaar leren leven.” ■

 Reageren?
r.vanboekel@pigbusiness.nl

Burnett Valley Pork ligt bij het dorpje Monto in de noordoostelijke staat Queensland.

Verdonschot heeft zijn bedrijf uitgebreid naar 220 zeugen en 1.500 vleesvarkens.

De zeugen zijn een kruising tussen het Landras en het Yorkshire varken.

De Nederlander is een pionier in Australië met het Canadese rundveeras Speklepark.